

[Statsministeren.]

melig uselvstændige, altid har været næsten pisket til at tage konsekvensen af de beslutninger, der er truffet i større lande.

Hr. Skovmand var lidt inde på det, da han sagde, at der er muligt, at retten til selv at foretage ændringer i vore valutakurser ikke er noget værd, men vi havde dog kunnet bruge den to gange. Ja, vi har kunnet bruge den to gange; og i begge tilfælde fordi vi var nødt til at gøre noget, efter at et stort land havde besluttet, hvad der skulle gøres. Det nye i situationen omkring valutasarbejdet er, at de enkelte landes muligheder for at justere deres valutaer er begrænset, og at retningslinjerne for valutapolitikken nu bliver koordineret, sammenarbejdet, og at også et lille land eller flere små lande får indflydelse på de beslutninger, der skal træffes.

Hr. Skovmand var også inde på betænkeligheder omkring egnsudviklingsstøtte eller, som det jo hedder i EF-regie, regionalstøtte til Grønland, og så kom han ind på spørgsmålet om nogle u-lande. Jeg tror ikke, at en regional- eller egnsudviklingsstøtte fra fællesmarkedet til Grønland kan få konsekvenser for Englands eller andre landes kolonier eller tidligere kolonier af én ganske bestemt grund: at man skelner imellem u-landspolitik eller u-landsstøtte eller u-landsudviklingsarbejde på den ene side og så den almindelige egnsudviklings- eller regionalpolitik. Man er nødt til at arbejde med to begreber, og da Grønland som bekendt er en del af Danmark, vil det være muligt i et eller andet omfang at udnytte en sådan regionalpolitik.

Jeg vil gerne over for hr. Skovmand understrege, at det ikke skal medføre, at Danmarks interesse for selv at investere i og yde støtte til Grønland skal blive mindre i den anledning, men hvis der er muligheder, bør de også udnyttes til fordel for den del af Danmark, der vitterlig ikke er så veludviklet, som jeg havde nær sagt det egentlige Danmark.

Jeg går ud fra, at debatten fortsætter lidt endnu, men jeg vil gerne sige tak for den gode modtagelse, som mit første oplæg fik.

Ordføreren for forespørgerne (Gert Petersen): Jeg må derimod sige, at selv om jeg, som jeg tidligere har berørt det, er et høfligt

menneske, er jeg ikke i stand til at frembringe nogen tak for de indlæg, jeg har hørt her, stort set. Jeg synes, det har været en særdeles deprimerende debat. Vi har fra SF's side lagt op til en diskussion om, hvilken politik Danmark skulle føre, nu vi var kommet i fællesmarkedet. I stedet bebrejdede forskellige ordførere, især hr. Nyboe Andersen og hr. Niels Helveg Petersen, men i øvrigt også statsministeren os, at vi så tidligt rejser en debat om fællesmarkedet.

Ja men hvad i alverdens riger og lande! Der er holdt et topmøde i Paris, hvor samtlige regeringschefer inden for fællesmarkedet har forhandlet, og de har udsendt et omfattende og ordrigt communiqué med, som det blev sagt, køreplaner for foranstaltninger, som skal være besluttet i løbet af de næste 13 måneder. Så var det dog naturligt, om man i dette ting drøftede, hvilken politik Danmark skal føre på disse 12 eller 13 områder, der er tale om. Men i stedet fortæller man, at der er ingen problemer, der er egentlig ikke noget at snakke om, det er jo et abstrakt og bredt grundlag osv., og vi burde egentlig helst snakke om noget helt andet. Jeg må sige, at jeg synes, det er en ret deprimerende oplevelse. Man spørger konkret: hvad betyder det, at vi nu tilslutter os en union? Undskyld, at jeg brugte udtrykket, hr. statsminister, undskyld, at jeg brugte politisk union, men markedsministeren brugte det også, og hr. Nyboe Andersen brugte det, noterede jeg mig, så jeg har ikke været ene om fejltagelsen. Jeg kan i øvrigt heller ikke rigtig se, at der kommer mening i tingene overhovedet, hvis ikke det, der tænkes på i communiquéets sidste afsnit, er en politisk union. Vi spurgte: hvad menes der med det? Vi spurgte om institutionerne.

Nu kommer altså anden fase af den økonomisk-monetære union. Og må jeg så lige sige, at hr. Knud Bro har ikke ret i, at man har vedtaget en køreplan for den økonomisk-politiske union, og at det er naturligt. Nej, man har bekræftet den allerede eksisterende køreplan, som blev vedtaget i 1971, men om hvilken man hidtil fra dansk side har sagt, at det kun var en slags hensigtserklæring. Nu har man bekræftet den, og nu står den altså fast. Men i den forbindelse siger man også, og det er i klar forlængelse af resolutionen af marts 1971, at nu skal vi i